

Hvis det i særlige tilfælde, navnlig under hensyn til den pågældendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold, må antages, at udlevering vil være uforenelig med humanitære hensyn, må udlevering heller ikke finde sted, jf. udleveringslovens § 7. Ved afgørelsen af, om udlevering vil være uforenelig med humanitære hensyn, skal efter udleveringslovens forarbejder de særlige forhold, der taler imod udlevering, afvejes imod den interesse, som den fremmede stat, navnlig under hensyn til lovovertrædelsens beskaffenhed og den tid, der er forløbet siden handlingens foretagelse, har i udleveringen.

Efter udleveringslovens § 10 må udlevering kun ske på en række nærmere opregnede vilkår. Heri indgår bl.a., at dødsstraf ikke må fuldbyrdes for den pågældende handling, jf. § 10, nr. 3.

I udleveringslovens *kapitel 3 (§§ 11-18)* er der fastsat regler om *behandlingen af sager om udlevering*. Disse regler suppleres i *kapitel 3 a (§§ 18 a-18 d)* af bestemmelser, som åbner mulighed for en *forenklet sagsbehandling* ved udlevering til en medlemsstat i *Den Europæiske Union*. Herudover indeholder lovens *kapitel 4 (§§ 19-23)* en række *andre bestemmelser* om efterlyste personer, videreudlevering, transit mv.

Efter § 11 kan udlevering kun ske efter en anmodning, der indeholder oplysninger om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser. Med anmodningen skal efter bestemmelsens stk. 2 følge udskrift af den beslutning om anholdelse eller fængsling mv., der danner grundlag for anmodningen. Sammen med § 12 indebærer udleveringslovens § 11, at der ikke kan indledes en nærmere undersøgelse af en udleveringsanmodning, før den i henhold til § 11, stk. 2, nødvendige dokumentation foreligger. Efter § 19 i udleveringslovens kapitel 4 kan der efter omstændighederne i stedet foretages beslaglæggelse, ransagning, anholdelse og fængsling, såfremt den berørte person er efterlyst af myndighederne i den begærende stat som sigtet eller tiltalt mv. for en strafbar handling, der må antages at kunne begrunde udlevering efter udleveringsloven. De nævnte foranstaltninger skal imidlertid som udgangspunkt ophæves, såfremt anmodning om udlevering, jf. § 11, ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen.

Til fremme af undersøgelsen efter § 12 og for at sikre udleveringen kan der efter § 13 ske beslaglæggelse, ransagning, anholdelse og fængsling efter retsplejelovens regler i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet. Når undersøgelsen iværksættes, skal der endvidere normalt beskikkes forsvarer for den, som søges

udleveret, i overensstemmelse med retsplejelovens regler, jf. § 14. De nævnte bestemmelser skal sammenholdes med artikel 36, stk. 1, litra c, i bekendtgørelse nr. 83 af 11. december 1972 af Wienerkonventionen af 24. april 1963 om konsulære forbindelser (Wienerkonventionen). Efter denne bestemmelse har en konsulatembedsmand bl.a. ret til at besøge enhver statsborger fra udsenderstaten, som i henhold til dom eller retskendelse er undergivet fængsling. Konsulatembedsmanden skal dog afholde sig fra at træde i aktion for en statsborger, som er underkastet fængsling, når den pågældende udtrykkeligt modsætter sig et sådant skridt.

Efter udleveringslovens § 16 kan den berørte person forlange domstolsprøvelse af lovligheden af justitsministerens beslutning om udlevering. Indbringelse af beslutningen om udlevering for retten har opsættende virkning. Udlevering kan derfor først ske, når beslutningen er fundet lovlig ved endelig retskendelse, jf. § 17, stk. 1. Herefter kan der ske anholdelse og varetægtsfængsling efter retsplejelovens regler med henblik på at sikre udleveringens gennemførelse, jf. § 17, stk. 3.

4.2.4. Grundlaget for danske myndigheders imødekommelse af anmodninger om *retshjælp* fra fremmede stater er navnlig den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager, jf. bekendtgørelse nr. 18 af 17. juli 1963 (Lovtidende C) med tilhørende tillægsprotokol af 17. marts 1978, jf. bekendtgørelse nr. 82 af 4. september 1986 (Lovtidende C). Hverken konventionen eller tillægsprotokollen er selvstændigt inkorporeret i dansk lovgivning, men det er i retspraksis fastslået, at retsanmodninger om efterforskningsskridt, der har karakter af straffeprocessuelle tvangsindgreb, f.eks. beslaglæggelse af bevismidler til brug for straffesager i udlandet, kan iværksættes med hjemmel i retsplejeloven eller dennes analogi, idet det afgørende er, om foranstaltningen ville kunne foretages i en tilsvarende straffesag her i landet. Om retspraksis på dette område kan bl.a. henvises til afgørelserne offentliggjort i *Ugeskrift for Retsvæsen 1972, s. 600* (Højesteret) og *1988, s. 203* (Vestre Landsret).

Efter artikel 2, litra a, i den europæiske retshjælpskonvention kan en anmodning om retshjælp afslås, såfremt anmodningen angår en forbrydelse, der af den stat, over for hvilken anmodningen fremsættes, betragtes som en politisk forbrydelse eller en forbrydelse, der har forbindelse med en politisk forbrydelse. Danmark har i forbindelse med ratifikationen af Europarådets strafferetskonvention om korruption afgivet en erklæring om, at Danmark kan afslå at yde rets-